

החידה הגורלית

האדמונית הַדָּהָה מסרה לי כד ובתוכו ההצגה. היא אמרה שהיא מורישה לי גם את הנחש שבתוך הכד, "הוא ממש לא מזיק ותשמרי עליו." זה לא מה שאתם חושבים, גם אני קראתי את פרויד ולא הייתי עושה טעות בנאלית כזו אפילו לא בחלום. הפעם צריך לקרא את הסיפור כפשוטו.

הגברת עלתה לרכבת יחד עם בעלי. הוא לא הסתכל עלי. בעלי מנוח כבר 19 שנים. אני בטוחה בכך כי עמדתי ליד קברו ביחד עם בנותיי וכל המושב. ראיתי כיצד מורידים אותו לקבר ומכסים באדמה. מרגע שהפך למנוח הוא מופיע בחלומותיי. מגיח משום מקום עם הבעה של "אני לא מכיר אותך" ונעלם. לא מתקן בבית מה שצריך תיקון.

פעם אחת הוא הופיע והסביר לי שהוא עובד ב"מוסד" והיה עליו להעלם. לא ידענו שהוא לא מת והתאבלנו עליו. כעסתי, שמחתי שהוא חזר. התגעגעתי.

על כל פנים הפעם המנוח עלה על הרכבת עם הגברת ונעלם.

ההצגה הוזמנה לפסטיבל בינלאומי במועדון "החידה הגורלית" את המועדון הזה הכרתי היטב. הוא אירח כל מיני מופעים ביזריים והמון מוסיקת ג'ז. איש התאורה התעסק כל הזמן בפנסים ומעולם לא היה מרוצה. לפני היו שני אמני ג'ז פינייים בלונדינים גבוהים, כשסיימו לנגן נעלמו במרצדס שחורה.

המועדון היה קרוב לבית ששכרתי. הבית היה ברחוב "יהודה הימית" בתל אביב ולא ביפו, הוא עמד בהצטלבות עם אלנבי וירד ירידה חדה לנמל. חנות מכולת הייתה צמודה לדירה ועמדה בשיפוע.

המשכיר אמר לי שהדירה שקטה מאד ומשקיפה על נוף יפה. כשעברתי להתגורר בה גיליתי שהחלון הפונה לנוף היפה היה אטום לרעשים, הנוף היה צילום. פתחתי אותו וראיתי את התחנה המרכזית הרועשת. לבית הזה נכנסתי כמה פעמים. הסיפור הזה של פתיחת החלון והתחנה המרכזית חזר על עצמו.

המחיר היה אטרקטיבי מאד והדירה הייתה קרובה למועדון עם התאורן הבלתי נלאה השואף לשלמות.

נכנסתי עם הכד, הצלחתי להוציא את כל ההצגה. בסיום המופע החזרתי אותה לכד, הנחש הלא מזיק הכיש אותי. הגעתי לבית החולים. היד כבר התנפחה. בבית החולים. הרופאים התדיינו האם לתת לי אינפוזיה ולחזק את גופי, או שצריך להזריק משהו נגד הרעל. בינתיים הנחש ברח, וראינו אותו רק בחטף. הרופא היחיד מומחה לנחשים שידע כיצד לטפל בהכשות נמצא בטיול ג'יפים במדבר. הטיסו אותו בהליקופטר. הוא זיהה את הנחש: קטן, שחור עם פס לבן לאורך גופו. "שפיפון" אמר הדוקטור. "המשיכו עם האינפוזיה" ונעלם במדבר.

הגברת האדמונית הִדָּקה שהפקידה את הכד בידי נזפה בי קשות כי איבדתי את שפיפון.

המנוח עמד בצד ולא הגיב.